

NINA DMITROVIĆ

KREATIVNA, RADOZNALA I UPORNA

RAZGOVARALA: Marija Plentaj

U razgovoru s Ninom, stječete dojam kako je riječ o mladoj osobi s jasnim ciljevima, vrlo realnoj i marljivoj, a prvenstveno hrabroj. U intervjuu govori o svojim glazbenim počecima, ali i o dosadašnjem glazbenom i životnom putu koje ju je dovelo do ovog trenutka.

Nina, znam da je teško opisati se u nekoliko riječi, ali ipak ću te to zamoliti za potrebe ovog intervjua. Za nekoga tko te ne poznaje osobno - čime se baviš trenutno i kako bi se opisala?

Trenutno završavam magisterij pedagoško – instrumentalnog smjera u Zürichu i pripremam diplomski koncert/projekt. Kroz dvije i pol godine provedene na ovoj akademiji pronašla sam smjer u kojem bih se dalje željela razvijati, a to je minimalizam s elementima elektronike uz vizualne efekte, što je trenutno i tema mog diplomskog projekta. Koristim jedan senzor koji se postavi na instrument te, ovisno o postavkama, može bitno promijeniti zvuk instrumenta ili mu pak samo minimalno dodati električni prizvuk. Ima mnogo mogućnosti i vrlo je zanimljivo raditi nešto pomalo futuristički.

Teško je opisati se, ali rekla bih da sam prilično kreativna. Često mijenjam raspored namještaja i popratnih detalja u sobi. Izrađujem razne stvari od različitih materijala ili pak prekravam odjeću za koju je, nažalost,

nakon takvih pothvata upitno hoće li biti nosiva.

Još jedna od stvari koja je prilično očita je ta da živim i djelujem po fazama. To se odnosi i na društveni život i na obveze. U jednom periodu mogu biti vrlo disciplinirana i fokusirana samo na ostvarenje određenog cilja te uz to postati zatvorena i nedruštvena. S druge strane balans drže one faze u kojima sam željna druženja, zanimam se za mnogo stvari odjednom i radim sve po malo, što je svakako ležernije, ali možda i manje produktivno.

Svi se volimo prisjećati sebe iz predškolskih dana. Kakvo dijete si bila, gdje si odrasla i kako je započeo tvoj glazbeni put?

Odrasla sam u Kašteliru, lijepom mjestu u okolici Poreča. Bila sam veselo i neopterećeno dijete koje je uvijek izvodilo razne umjetničke performanse po kući. Pjevala sam pjesme na izmišljenim jezicima, smišljala koreografije i gnjavila braću da mi budu publika dok me roditelji nisu odlučili odvesti na audiciju za glazbeni vrtić. Te se audicije dobro sjećam jer sam se skamenila i zanimala od straha tako da naposljetku nisam bila primljena. Nakon tog propalog pokušaja, tata me naučio svirati nekoliko pjesmica na klavijaturama i koju godinu kasnije upisala sam pripremni razred u Osnovnoj glazbenoj školi Slavka Zlatića koja se sada zove Umjetnička škola Poreč. Cijelu godinu sam pričala

Minimalizam s elementima elektronike uz vizualne efekte je tema mog diplomskog projekta.

da želim svirati klavir ili flautu, ali sam onda čula jednu djevojčicu kako svira neku lijepu skladbu na harmonici. Naravno, poželjela sam isto to i u zadnji čas se, na iznenađenje svih, odlučila za harmoniku. Uvijek sam s veseljem odlazila u glazbenu školu i nisam to smatrala dodatnom obvezom sve dok ne bi došli praznici, a ja bih morala i dalje vježbati. Gdje god smo išli, harmonika je išla s nama i to zaista nisam voljela.

Unatoč tome, iz tog razdoblja koje je bilo prepuno koncerata, natjecanja i putovanja imam zaista samo najljepše uspomene za koje je najzaslužnija moja tadašnja profesorica harmonike Vilijana Šugar koja nam se zaista u potpunosti posvetila i omogućila nam da uz kvalitetan rad i napredak sa sobom ponese nezaboravne uspomene.

Ako se ne varam ti si nakon osnovne škole nastavila svoje školovanje u sasvim jednom drugom pravcu, nevezanom uz

glazbu. Kako je došlo do toga? Što je prevagnulo da se vratiš u glazbene vode?

Budući da Poreč nema srednju glazbenu školu, odlučila sam privatno pohađati nastavu teorijskih predmeta, a harmoniku sam nastavila učiti kod profesora Dalibora Boljuna te sam u glazbenoj školi Varaždin položila privatne ispite za prvi razred srednje glazbene škole. Uz to sam upisala i srednju strukovnu školu u Poreču, smjer komercijalist. Smatrala sam to dobrim balansom jer tada kao 14 - godišnjakinja nisam razmišljala o daljoj budućnosti i fakultetu. Nakon što je profesor Boljun otišao raditi u Makarsku, izgubila sam motivaciju i uz to sam već poprilično zagazila u buntovne pubertetske godine. Zanimacija su mi postale druge stvari tipične za to razdoblje i u potpunosti sam zanemarila glazbu i vježbanje. Roditelji nikada nisu donosili odluke umjesto mene pa je tako bilo i taj put. Nisu inzistirali

da pod svaku cijenu nastavim s privatnim pohađanjem glazbene škole jer je spontani predah možda bio potreban. Ipak, ne mogu reći da sam bila zadovoljna svojim odabirom i odlukom. Odustajanjem od sviranja, izgubila sam prostor za kreativnost, stvaranje i mogućnost da dam nešto svoje.

U četvrtom razredu srednje škole, kada su se svi već naveliko raspravljali o fakultetima, i sama sam počela razmišljati o nastavku školovanja. Mama mi je rekla da me vidi u glazbi i da razmislim o glazbenoj akademiji što mi se u tom trenutku činilo nemogućim, ali je nakon malo promišljanja vrlo brzo preraslo u jedinu želju i cilj koji sam imala pred sobom.

Kako si se pripremala za prijamni ispit na Muzičkoj akademiji u Puli? Vjerujem da nije bilo lako spremati program nakon duže pauze.

Stupili smo u kontakt s

profesoricom Marijom Vukojom Plavčak koja je tada radila kao asistentica na Muzičkoj akademiji u Puli i ona me pripremala za prijamni ispit na čemu sam joj iznimno zahvalna. Trogodišnja je pauza ipak napravila svoje i trebalo je vratiti tehniku, disciplinu te održavati kontinuitet vježbanja i ponovno se osloboditi na javnim nastupima. Uz sviranje, tu je još bilo i čitavo gradivo *solfeggia* i teorije srednje škole koje je trebalo nadoknaditi. Pošto sam bila u velikom zaostatku, a imala sam svega par mjeseci da se pripremim, nisam uspjela položiti prijamni ispit. Bila sam razočarana, ali sam znala da ću pokušati ponovno. Nakon još jedne godine priprema, uspjela sam položiti prijamni i upisati akademiju.

Kako si doživjela svoje obrazovanje tamo i kako je došlo do odlaska u Švicarsku?

Preseljenje u Pulu za mene je bilo velik korak, prvenstveno zbog odvajanja od obitelji i početka

Bila sam veselo i neopterećeno dijete koje je uvijek izvodilo razne umjetničke performanse po kući.

samostalnog života, ali svakako i cijelog okruženja. Biti ponovno u društvu ljudi kojima je glazba svakodnevica, bilo je vrlo poticajno.

Moj mentor, doc. Ivan Šverko, zasigurno je imao najveći utjecaj na moj napredak, kako u glazbi, u smislu discipline, načina podučavanja i općeg znanja, tako i u širenju vidika, u načinu razmišljanja i nekih životnih principa s kojima se do tad nisam susrela.

Svakako bih spomenula Igora Krizmana i Vladimira Gorupa koji su mi uz Ivana Šverka također bili profesori, prijatelji i veliki uzori, što kroz nastavu, što kroz maratonsko ispijanje kava pod sunčobranima pulskih kafića. Od njih sam učila i o glazbi i o životu. Svi su oni studirali u inozemstvu te sam, potaknuta njihovim iskustvima, u zadnjem semestru preddiplomskog studija i sama odlučila otići. Za početak se Erasmus program pokazao kao dobro rješenje. Odlučila sam se za Muzičku akademiju u Gdanjsku, u Poljskoj, gdje sam provela pet mjeseci. U tom sam razdoblju shvatila kako smo u Puli prilično zakinuti za razvoj kreativnosti te da, osim sistema u kojem je naglasak na kolokvijima i ispitima, sama akademija ne nudi mnogo. U Poljskoj mi se svidjelo što je, osim brojnih izbornih predmeta poput plesa i improvizacije, sam sistem fleksibilniji. Između ostalog, vode računa o interesu studenata mimo fakulteta i propisanih obveza te u zajedničkom

dogovoru pronalaze kompromise kako bi se studentima dalo što više prostora za razvoj. Tada sam počela tražiti i moguće opcije za magisterij u inozemstvu i umjetnička akademija u Zürichu, koja uz brojne glavne smjerove nudi i mnoštvo popratnih sadržaja i aktivnosti, učinila mi se kao mjesto u kojem bih se mogla razviti kao individua jer sam shvatila da sviranje klasične literature nije više jedino što me zanima. Željela sam više slobode i prostora za razvoj vlastitih ideja.

Na prijamni ispit u Zürich sam iz Poljske otišla avionom, a kako u zračnoj luci uvijek postoji rizik od problema zbog nošenja instrumenta, poslušala sam savjet profesora Šverka. Predložio je da ne nosim harmoniku u ruksaku već da ju omotam u kuhinjsku foliju

te kao ručnu prtljagu unesem u avion. Kako zbog toga nisam više imala prostora za ručnu prtljagu, a svejedno sam u Zürich išla na samo jedan dan, morala sam odmah obući koncertnu odjeću i sve što sam ponijela bila je

Došla sam u Zürich avionom s harmonikom umotanom u kuhinjsku foliju pa u svečanoj odjeći lutala gradom tražeći zgradu fakulteta.

četkica za zube, novac i dokumenti. Došla sam u Zürich s harmonikom umotanom u kuhinjsku foliju, u svečanoj odjeći lutala sam gradom tražeći zgradu fakulteta i, da nisam bila toliko izgubljena, vjerojatno bi me bilo sram. Tog se uvijek rado prisjećam, ali ne bih više nikad ponovila!

Prijamni sam položila te mi je preostalo na ljeto odsvirati završni koncert preddiplomskog studija u Puli. Već dan nakon tog koncerta bila sam u autobusu i putovala u smjeru Švicarske s puno upitnika iznad glave i popriličnom dozom straha, ali sam osjećala da je odluka ispravna.

Kako izgleda školovanje na Zürcher Hochschule der Künste?

Za Zürcher Hochschule der Künste se može reći da je mali grad umjetnosti. Preko dvije tisuće studenata iz cijelog svijeta i još isto toliko profesora i ostalih zaposlenika ovdje radi i stvara. Pošto je razvoj i poticanje individualnosti jedan od glavnih ciljeva ovog sistema i akademije, svaki

student uz 3-4 obavezna predmeta po semestru, neovisno o smjeru koji studira, ima mogućnost birati između dvjesto izbornih predmeta vezanih uz glazbu, dizajn, fotografiju, ples, film, kazalište, slikarstvo... Naglasak je na interdisciplinarnosti, slobodi i stvaranju, a ispita je malo i koncipirani su drugačije od onih na koje smo navikli.

Uz to što se svaki dan u pet koncertnih dvorana može poslušati i pogledati nekoliko koncerata i drugih događaja, na hodnicima i u galerijama su izloženi radovi studenta likovnih ili dizajnerskih odsjeka. Na akademiji se još nalazi tonski studio, Jazz Klub, muzej, kino, knjižnica, pošta, trgovina s tehničkom robom, menze, kafeterije i krovna terasa s drvećem za odmaranje i bijeg od obaveza.

Zamka ovog sistema može biti da se izgubite u mnoštvu sadržaja jer vas sve počne zanimati, s čime sam se ja malo borila u početku,

dok nisam pronašla smjer u kojem želim ići.

Ono što mi se također jako sviđa je multikulturalnost i uvažavanje različitosti. Svoj sam prvi stan dijelila s Irancem, Indijcem, Nijemcem, Kineskinjom i Talijankom. Svatko je imao svoju sobu i svoj mir, ali je u kuhinji bio izvor zabave. Indijca smo učili kuhati špagete i pokušavali mu objasniti kakvog je okusa alkohol. On se nama smijao kada bismo se preznojavali pokušavajući pojesti neki od ljutih indijskih začina kojima je on nemilice začinjavao hranu. Iranac se mnogo puta pokazao kao pravi prijatelj na kojeg se u svakom trenutku može računati. I da ne nabrajam dalje, želim reći kako suživot i druženje s ljudima različitih kultura širi vidike i razbija predrasude ponekad nesvjesno stvorene kroz društvo i medije.

Kako izgleda tvoj uobičajeni radni rad?

Suživot i druženje s ljudima različitih kultura širi vidike i razbija predrasude ponekad nesvjesno stvorene kroz društvo i medije.

Švicarce nisam doživjela kao hladan narod. Izuzetno su pozitivni, ljubazni i spremni pomoći ako ih zamolite, ali se nikada neće nametati.

Budući da sam jutarnji tip moj dan započinje prilično rano i do podneva je vrijeme rezervirano za vježbanje, predavanja i ostale obaveze vezane uz fakultet. Nakon podneva na red dolazi posao, bio to McDonalds u kojem radim nekoliko sati tjedno, podučavanje u glazbenoj školi ili privatne poduke, svaki dan je nešto od toga. U večernjim satima je proba komorne ili rad na nekom transdisciplinarnom projektu. Također se svaki dan trudim ubaciti i malo fizičke aktivnosti, ovisno o količini vremena. To zaista pomaže razbistriti um i resetirati vas. Volim sve što radim, ali se uvijek radujem vikendima koji su puno ležerniji.

Što ti se najviše sviđa kod švicarskog mentaliteta, a koje stvari ti možda ne leže?

Teško je generalizirati, ali prvo što bih istaknula je da ih nisam doživjela kao hladan narod. Iz svog iskustva mogu reći da su izuzetno pozitivni, ljubazni i spremni pomoći ako ih zamolite,

ali se nikada neće nametati. U globalu su fokusirani na sebe, ali vjerujem da je to u svim većim gradovima tako. Ne znate što vam susjed radi niti vas zanima i idete svojim putem. Veliki su radnici, ali i veliki hedonisti koji generalno vode kvalitetan život jer si mogu priuštiti česta putovanja i bogat društveni život.

Spomenula bih i organizaciju koja je kod njih vidljiva u svakoj pori društva. Od funkcioniranja institucija, preko javnog prijevoza koji je točan u minutu, do dogovaranja sastanaka, čak i onih privatnih. Sve se to određuje u sat, danima i tjednima unaprijed. Općenito se jako cijeni tuđe vrijeme i trud pa stoga nitko ne očekuje da radite neke stvari besplatno, da ne govorimo o nastupima i koncertima koji se uvijek plaćaju kao i svaki drugi angažman tog tipa.

Svakom tko se doseli u novu državu sigurno je potrebno određeno vrijeme za integraciju i prihvaćanje nekih društvenih

pravila pa se u početku neke stvari mogu činiti preslobodne, a druge prestroge ili čudne, ali čovjek se brzo navikne.

Vidiš li se tamo i u budućnosti?

Mogu shvatiti ljude kojima se ovaj mentalitet ne sviđa jer se zaista razlikuje od mentaliteta Balkanaca i Mediteranaca, ali moram priznati da sam se ja ovdje baš pronašla i osjećam veliku slobodu u svakom smislu.

U budućnosti bih zaista voljela živjeti u Zürichu jer je iznimno razvijen, multikulturalan grad s puno lijepe prirode i brojnim aktivnostima. Također je i geografski položaj i povezanost s drugim europskim metropolama vrlo dobra pa je sve nadahvat ruke. Jedina stvar koja mi malo smeta, a na koju ne mogu utjecati, je vrijeme, ali, ruku na

srce, mi s Jadrana smo malo razmaženi po tom pitanju.

Čime se baviš u slobodno vrijeme?

Prije sam spomenula kako se, kao i svi, uvijek radujem vikendima i njih koristim za razne hobije. To uključuje zaista mnogo toga, od kuhanja, fotografiranja, uređenja interijera, sviranja klarineta ili gitare do čitanja... Svaki put se posvetim nečem drugom i trenutno ne inzistiram na aktivnom napretku u tim smjerovima nego ih koristim za razbibrigu. Ipak najviše volim otići kod obitelji u Njemačku kad god je to moguće.

Da možeš nešto promijeniti u svom životu, što bi to bilo?

To je vrlo dobro pitanje i vjerujem da si ga svi trebamo često postaviti. Mislim da bih trebala biti dosljedna u ostvarivanju nekih

ciljeva jer se ponekad zna dogoditi da putem zalutam, a prvobitni cilj se izokrene u nešto deseto i ostane nedovršen.

Osim toga, žao mi je što rijetko viđam obitelj i prijatelje. To je zaista nešto što vam ponekad ni nova poznanstva ni okruženje, koliko god poticajno bilo, ne može nadomjestiti.

